

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1815-01-13)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1815-01-13)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 247. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000131.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Breve fra Statsraad Mofeldt til Christie.
Stockholm, 13de Januar 1815.*

Kjære Christie! Endnu — Fredags Aften — har jeg ei faaet noget Brev fra Dig fra Upsala, som Du troede. Men Du har maaske der, som her, sviret sra Morgenstund til Aftenens Ende, saa Du ei har faaet Tid at strive.— — I Forgaars Morgen kom Lieutenant Flood som Coureer fra Christiania. Han bragte os da endelig en Slump Expeditioner fra Statsraadet. Igaar var norsk Statsraad, og jeg maatte da referere. Det gik temmelig rask fra Haanden; men det er ei trættende Arbeide i flere Timer at tale høit for Kongen paa norsk, og i samme Aandedræt at tale omtrent det samme til Kronprindsen paa fransk, hvilket sidste rigtignok faldt barbarisk nok iblandt. Jeg blev udnævnt — efter Statsraadets Indstilling — til Vice-Commandant i Bergen, og fik ogsaa Kongens mundtlige Løfte om at saa det virkelige Commandantskab;—skriftlig til Protokols vilde Prindsen ei, at Løftet skulde føres, da sliig Expectance kunde synes uconstitutionsmæssig, hvori han maaske kunde have Ret. Grev Schmettow har faaet Afsked. Du har vel hørt om, at det skal have gaaet noget underligt til med Eedsaflægningen i Throndhjem. Dette gjorde i Førstningen meget Indtryk paa Prindsen, men siden har han betragtet det mindre vigtigt. Jeg er ogsaa vis paa, at det ei er afs. 248nogen Betydning, naar men kun ei lægger formegen Vægt derpaa.

Prindsen talte i gaar igjen om Din og Hagerups Forfremmelse. Jeg venter, at Du strax skriver mig til fra Christiania, og saa vil jeg igjen tale med Prindsen derom og arrangere det Hele, som jeg vist tror skal blive efter vore Ønsker. Tal med Diriks, at de fra Statsraadet strax foreslaar Falbe til virkelig Stiftamtmand og Schydstil 1ste Assessor i Høiesteret, saa at Tingen kan komme i Gang. Falbe blev kun constituent, fordi man talte om en forandret Plan, ifølge hvilken Byerne ei skal alle høre under Stiftamtmanden, men enhver By under det Amt, hvori den ligger; men dette kan jo reserveres i Bestallingen for ham, og Tittelen Stiftamtmand samt den høiere Løn bør dog følge de Amtmænd, som have Stistsstæderne, — eller de forrige Stistamtænd. Det er jo ogsaa nødvendigt, at det første Assessorat i Høiesteret jo før jo heller besættes; thi Falbe bør ei have det, naar han fungerer som Stiftamtmand. Lad mig vide, hvad Diriks siger. Vil Statsraadet ei gjøre noget derved, saa kan ogsaa Udnævnelser ske directe herfra, — naar Embedet er virkelig vakant. Overallt — skriv Du mig til, hvorledes Du ester Tingenes Omstændigheder tror det bør gjøres. Jeg fik forleden Brev fra Rolfsen, hvori han atter skriver om tyrkiske Passe. De ere nu endelig sendte til v. Essen. Sig Egeberg dette, og bed ham søge at faa de Passe, Rolfsen har forlangt. Skulde der i den Ordre, v. Essen har erholdt angaaende Formaliteterne for slige Passers Erhvervelse (hvilken Ordre jeg ei har faaet see) være noget, som man billigen kunde ønske anderledes, da bed Egeberg, eller en anden fornuftig Mand, skrive mig udførligt og tydeligt til derom, saa skal jeg søge, om mueligt, at faa det rettet; — men til samme Tid burde der gennem Statsraadet i Christiania gjøres ei Andragende derom til Kongen. — Dette Brev skal afsendes med en Coureer, som gaar imorgen, og med hvilken Resolutionerne, s. 249som Deputationen har faaet, communiceres Statsraadet. Du maa endelig gaa ind i Gamlebyen og hilse min Svigerfader fra mig. Jeg veed nu intet at fortælle Dig; at jeg har været i Dameselskab hos vor Vært, — til Diner hos Adlercreus, — paa Assemblée hos Dronningens Oberhofmesterinde etc. — interesserer Dig neppe mere at vide, end mig at være der. At jeg endnu er frisk, er det eneste Gode, jeg veed at sige; men hvorlænge det varer, inden jeg enten ennuyerer mig, saa jeg gaber Kjæften af Led, eller ærgrer mig en Gulsot paa, — eller sulter ihjel mellem alle de nydelige petits-plats, som aldrig indeholde solid Føde, det vil Tiden lære. Klogt gjorde Du, som afslog Statsraaden! Og jeg? — ja uden det, jeg gjorde, havde jeg ei havt Haabet til at blive Commandant; — ja Haabet! Da jeg havde kjøbt Huus i Bergen, var jeg saa glad i Haabet at komme til at bo ret hyggeligt deri; men jeg kom ei til at flytte ind. Men nok om den Sag. Hils den gode Hagerup fra mig. Bed ham skrive mig til og det lidt jævnlige. Det samme haaber jeg, at Du og Rein og Bøgh og Sagen og andre Bergenitter ville gjøre og ikke være saa nøieregnende med mig, om det gaar lidt ubestemt med Svarene. Hils Din Broder venskabeligt fra mig. Her indlagt faar Du en Begyndelse af en Dagbog, som jeg agter efterhaanden at sende til Dig eller en anden af Qvodlibet; ifald det interesserer, kunde det meodeles, men kun i Qvodlibet. ¹⁾ Jeg skriver just ingen Hemmeligheder deri; men dog ei for enhver, og naar det først gik lidet udenfor Qvodlibet med Bladenes Læsning, saa var det ei godt at bestemme, hvor vidt det skulde gaa. Jeg ønsker derfor ei heller, at der skal fortælles noget om, ats. 250slige Dagblade fra mig ankomme. Naar de derimod indeholde en eller anden Nyhed, saa er der intet iveien for, at den fortælles, men som erholdt i ei Brev fra mig. Mere interessant end dette første maa sagtens Bladene blive, om de skulle bære Portoen værd. Men maaske de ogsaa blive anderledes siden. — Schjøtt ventes i Aften eller i Morgen. Du gaar vel for at hilse paa Fru Schjøtt, glem da ikke at bringe min virkelig venskabelige Hilsen. Bed Knudzon hilse Krohg, at han maa skynde sig at komme hid. — Lev vel og ynd stedse

Din Ven
Mofeldt.